

sessió i tot bebent es comença a parlar dels esdeveniments més importants d'aquella
Sessió del 4 de Febrer de 1961 de Barbolles Poètiques. Presentació dels narradors Enric
Massó, Estanislau Torres, Carles Macià i Joaquim Caró.

El sol anava declinant darrera el retallat dels terrats del suburbi de la ciutat i una
dèbil penombra omplia la cambra de parets deslluïdes i tacades de quadres distribuïts
damunt de cada tros escrotonat. Unes butaques sensiblement rosegades pel temps, una taula
baixeta plena de llibres, revistes, gotes i uns platets que feien de cendrers. En un armari
unes ampolles de líquids de diferents colors, conyac, anís i una que deia gin. Un llum de
peu d'ampla pantalla de pergamí en un racó i en un prestatge collat a la paret una radio-
gramola i un àlbum. Damunt del mosaic una mica gastat una catifa rodona de cànem.

Sobre la porta que comunica la cambra-apartament amb el replà de l'escala i un raig de
llum grogüenca s'estén damunt de la catifa i el mosaic.

El visitant en mig de la penombra cada cop més acusada va quasi a les palpentes cap al
llum de peu, n'estira la cadeneta-interruptor i s'encén una bombeta. Tot agafa un to de
cavara íntimitat pela claror acurada d'abrirata per la llum.

Es treu l'abric, agafa de l'armari una ampolla i tèt seguit se sent el caure d'un líquid
a forfolons dintre d'un got.

Obre el contacte de la radiogramola i posa un disc en el pick-up. Els sons d'una melodia
l'envolten mentre assegut en una butaca va llançant glopades de fum cap enlaire cap a la
part de la cambra que resta en penombra i on s'hi destaquen unes esfilagarsades figuracions
abstractes.

Del carrer n'arriben el soroll del tramvia, trollebusos i cotxes, i pel vidrat de la fi-
nestra es veuen uns anuncis lluminosos encendre's i apagar-se.

Ell espera els amics de la tertúlia ⁺semanal.

La música ha deixat de sentir-se i queda el fregadís monòton de l'águlla damunt el disc
que encara va girant. El visitant està amb els ulls aclucats. El ritme del soroll, la penombra
de la cambra, la remor del carrer i la llum ara ~~grogüenca~~ groga ara verda i vermella o bé
negra del anuncis l'han anat endormiscant suauement.

Tot d'una la cambra s'emplena de soroll i de paraules, mentre els amics es treuen els abrics
els uns als altres van preguntant-se per les seves mullers i pels companys. I una vegada

tot això ho donarem per bé. Però no puc parlar més. Jo considero principalment l'aspecte.

assegnats i tot bevent es comença a parlar dels esdeveniments més importants d'aquella
semana. Que si les eleccions americanes, que si el segrest d'un vaixell portugués, que
si les eleccions democràtiques municipals. Del paper clandestí que està de torn, del
concert del Palau, de la pel·lícula del dijous i de l'excursió del diumenge següent.

I mentrestant i amb tota naturalitat l'un treu un feix de quartilles i les deixa da-
munt de la taula. Les mirades de tots s'ajunten en aquella muntanyeta de paper escrit.
Que no s'espantin, els diu, no tot és per llegir. Els altres fan com aquell que no ho senten
i amb un gest resignat treuen així mateix els seus escrits.

Aquells escrits robats al temps en una tarda de festa, tancats en un petit lloc de treball,
una mica neguitosos perquè la imaginació els corre més que la ploma i sembla com si la idea
fugís. Preocupats pel soroll, atents als esdeveniments fantàstics que es van suggerint a
sí mateixos, mentre prenen un glop de café cada vegada més fred i fan una xupada a aquella
cigarreta que es va cremant inutilment en el cendrer.

Tots els escrits estan ja al damunt de la taula. La nostra càmera s'allunya. La cambra va
fent-se cada vegada més petita i la taula amb el paper i els amics a l'entorn queda fixa
com si fos una imatge fotogràfica. Fins el que primer anava a llegir queda amb la mà enlaire
a punt d'agafar els papers.

Aquesta interrupció en el temps ens permet de pensar en aquests quatre amics. No ho havia
dit però tots ja n'hi havieu vist quatre. Qui són? Tant se val els seus noms i cognoms. Són
quatre companys que els lliga un ideal comú. Tots han lluitat i lluiten per la paraula to-
cada pel misteri i que ha de convertir-los en escriptors en un país on aquest ofici compor-
ta una lluita constant amb tota mena d'obstacles. Lluiten amb vocació d'escriptor. Han publi-
cat, han guanyat premis, en molts moments han quedat decebuts, però han sabut remuntar olim-
picament fins assolir de nou la serenitat suficient que els cal pel treball. I sempre amb
l'esperança del dia de demà.

L'escriptor és l'home que es vessa ~~sich~~ pels altres d'una manera velada, simbòlica, fan-
tística i fins autobiogràfica encara que ho faci d'una manera inconscient. Definir un escripto
és definir un home. Jo no puc arriscar-me ni enganyar-me a mi mateix creient que conec a
través d'una simple lectura d'un conte o novel·la a l'home que l'ha escrita. Puc parlar de
l'estil, puc parlar de la tècnica, del llenguatge i fins hi tot de l'enginy. En el nostre cas
tot això ho denarem per bé. Per, no puc parlar del que jo considero primordial: del home.

I més avui, i precisament aquí, que la vida d'un home està plena de secrets democràticament penats.

Més val que deixes aquests punts i ~~deixes~~^{fer} que siguin ells, i un ho passareu molt més divertit, els que ens parlin en aquesta íntima sessió que has organitzat ^{per al nostre} pel seu esbargiment.

Novament la ~~càmera~~^{objectiu} s'apropa poc a poc cap a la cambra. El temps ha tornat a emprendre el seu camí. El fum de les cigarretes s'ha començat a bellugar de nou, els llums dels anunciats de colors s'encenen i s'apaguen novament i aquell silenci artificiosament es converteix en un silenci viu que es pot sentir. I aquella mà sospesa en l'aire cobra vida de nou, agafa els seus papers, i amb veu pausada i amb un mig somriure a la cara el narrador comença a parlar i els seus amics l'escolten amb l'emoció del que espera coneixer un secret que s'ha dut amagat molt de temps.